

TEOSOFIAN SANOMA NUORILLE

Pekka Ervastian esitelmä 11.4.1926

„Teosofian sanoma nuorille“ on ilmoitettu tämänpäiväisen esitelmän aiheeksi, ja voisihan sanoa, että semmoisesta aiheesta pitäisi ennen kaikkea puhua nuorille, mutta ei ole väärin, jos nekin, jotka jo ovat sivuuttaneet nuoruuden, ajattelevat semmoista aihetta, kuin teosofian sanoma nuorille, sentähden, että me, jotka teosofeina uskomme jälleensyntymiseen, tiedämme, että joskin olisimme sivuuttaneet nuoruuden tässä elämässä, tulee se meille vielä monta kertaa eteen. Sentähden on hyvä meidän itsemmekin takia ajatella nuoruutta ja teosofian sanomaa sille. Sitten on vielä sekin puoli asiasta, että mekin, jotka olemme nuoruuden sivuuttaneet, olemme tekemisissä nuorten kanssa. Me joudumme elämän taipaleella joko naimisissa ollessamme tai muuten tekemisiin lasten kanssa, sentähden on hyvä olla meillä jotkut asiat ja aatteet selvinä mielessä.

Kun sanomme, että teosofialla voisi olla erikoinen sanoma nuorille, silloin voimme kyllä myös täydellä syyllä huomauttaa, onko teosofialla sitten erikoista sanomaa kellekään erikoisesti, ja jos sillä on jokin sanoma, eikö se silloin ennen kaikkea ole totuudenetsijöille. Ja niinhän se on, heille se on ennen kaikkea. Ja sentähden me voimme hyvällä syyllä sanoa, että teosofian sanoma ei ole nuoria eikä vanhoja varten, vaan niitä varten, jotka ovat totuudenetsijöitä. Jos he sielultaan ja sydämeltään ovat totuudenetsijöitä, silloin teosofialla on sanoma heille, olivat he nuoria, vanhoja tai lapsia. Jos he eivät ole totuudenetsijöitä, eivät kaipaakaan mitään erikoista valoa elämän kysymyksiin, silloin he kulkevat teosofian ohi, niinkuin kaiken muun ohi, eikä teosofialla ole erikoista sanomaa heille.

Kuitenkin muuan seikka, joka voi tulla meidän mieleemme, nim. se seikka, että näissä yhteiskunnissa, joissa elämme, ja yleensä elämässä maan päällä, on mahdotonta olla opettamatta

kaikille ihmisille, nuorille ja lapsillekin, jonkinlaista elämänymmärrystä. Sitä on aina täytynyt tehdä; sehän kuuluu kasvatukseen ja opetukseen. Emme ollenkaan voi käsittää, miten nousevaa polvea voisi kasvattaa, ellei heille annettaisi yhtenäistä maailmankuvaa, ellei heille kerrotaisi mitä itse tietää, ellei yhteiskunta kokonaisuudessaan antaisi heille jotakin käsitystä elämästä. Mehän olemme maan päällä jaetut uskontokuntiin ja sivistyksiin, ja jokaisessa semmoisessa annetaan erikoinen, omalaatuinen elämänymmärrys ja maailmankatsomus nuorille, joten meidänkin kristikunnassamme opetetaan sitä, mitä meidän kirkkokuntamme ja lahkomme osaavat tarjota. Meillä opetetaan nuorille, että on tämä yksi elämä vaan, ja sitten seuraa elämä, joka jatkuu ikuisuuteen, ja tässä elämässä on valittava joko toinen tai toinen mahdollisuus ikuisuuden suhteen. Nykyään voi tietysti yhdessä ja toisessa valtiossa olla uskonnonvapaus, ja niissä ovat vanhemmat ja opettajat tilaisuudessa antamaan toisenlaisia käsityksiä nuorille. Joka tapauksessa jotakin nuorille tarjotaan, muuten tunnemme sydämässämme, että jättäisimme heidät liian suureen pimeyteen, jos jättäisimme heidät oman onnensa nojaan.

Näin ollen voimme syystä kysyä: miksemme saattaisi opettaa nuorille semmoista elämänfilosofiaa, joka on mahdollisimman lähellä luonnon tosiasioita? Siis, miksemme voisi heille opettaa teosofiaa elämänymmärryksenä, sehän kuitenkin on meidän paraimman tietomme mukaan kaikista lähinnä luonnon ja elämän tosiasioita. Jos me sen sijaan, että opettaisimme nuorille, että on tämä yksi elämä, opettaisimme jälleensyntymistä, opettaisimme, että he ovat sisimmässään kuolemattomia olentoja, jotka syntyvät uudestaan ja uudestaan maan päälle, silloin olisimme antaneet heille paljon totuudenmukaisemman käsityksen elämästä. Heidän oma asiansa on, uskovatko he siihen tai ei, mutta epäilemättä, jos he lapsena sen elämänymmärryksen saisivat, he uskoisivat ja luottaisivat siihen ja se kestäisi läpi elämän, ja he selvittäisivät itselleen, kuinka selvä ja järkipерäinen se elämänymmärrys on. Mutta voisi olla niinkin, että he tulisivat myöhemmin

materialisteiksi tai uskovaisiksi toiseen tai toiseen suuntaan ja hylkäisivät tämän teosofisen maailmankatsomuksen jälleensyntymisestä, mutta joka tapauksessa me olisimme täyttäneet velvollisuutemme, emme olisi peittäneet lapsilta ja nuorilta sitä, mitä tiedämme todeksi, ja silloin olisivat lapset itse tilaisuudessa vastaamaan omista tunteistaan ja ajatuksistaan.

Sentähden voimme täydellä syyllä pyytää elämältä, että tulisi semmoinen aika, että lapsille ja nuorille opetettaisiin semmoista elämänymmärrystä, joka on lähinnä luonnon tosiasioita, jota nimitämme teosofiaksi. Siihen kuuluu niin monta selvää ja lohduttavaa aatetta, ettei se tulisikaan sitten nuorten hylkäämäksi, kun he vanhemmiksi kasvavat. Siinä elämänymmärryksessä on toinen oppi, joka on myös niin järkeen menevä, ja se on oppi karmasta. Se oppi selittää meille sen siveellisesti niin tärkeän seikan elämässä, että meidän ei tule valittaa ja ruikuttaa kärsimyksissä, ei olla pahansuopia ja kateellisia toisten menestyksestä. Tämä oppi neuvoo meille, että meidän täytyy ennen kaikkea iloita omista kärsimyksistämme sekä toisten menestyksestä. Meidän tulee karman opin valossa tietää, että kaikki, mitä tapahtuu, tapahtuu elämän, Jumalan puolelta oikeudenmukaisesti. Jos me ihmiset teemme väärin, se on meidän asiamme, mutta luonnon puolelta emme voi kärsiä väärin. Me voimme tehdä väärin, mutta se, joka on joutunut kärsimään meidän puoleltamme, on siinä asemassa, että hän joutuu kärsimään oikein, että vaikka hän ei ole meille velkaa, on hän velkaa elämälle, joten me pahuutta tehdessämme olemme elämän välikappaleita.

Luonto ei siis menettele väärin, elämän omat siveelliset voimat eivät menettele väärin. Tämähän on luonnollista semmoisillekin ihmisille, jotka uskovat vaan yleensä Jumalaan, vaikka se on ollut vaikeasti ymmärrettävissä silloin, kun he ovat ainoastaan uskoneet hyvään Jumalaan; silloin heidän on täytynyt pakosta tulla semmoiseen uskoon: Jumalahan se parhaiten tietää, kun panee tällöisen koettelemuksen minulle. Ja sehän on ollut

kaunista, mutta kuinka paljon vaikeampi on semmoiseen uskoon päästä, kun näyttää siltä, että se on järjen vastaista, kun ihminen ei voi tietää, minkätähden Jumala on syössyt hänet onnettomuuteen, minkätähden hänen on täytynyt syntyä huonoihin, kurjiin olosuhteisiin täynnä kaikkia pahoja himoja. Ihminen silloin, kun ei hänellä ole muuta mahdollisuutta ollut, kuin ajatella hyvää Jumalaa, on voinut kysyä kohtalolta, minkä tähden häntä on kohdannut niin kurja kohtalo. Mutta kun hän saa tiedon karmasta, silloin hän voi itselleen vakuuttaa: tässäkin voi olla oikeutta. Minä tosin en muista, mitä vääryyttä ja pahaa olen entisissä elämässäni tehnyt, mutta voin hyvin ymmärtää, että semmoinen on ollut mahdollista. Voin ymmärtää, että ennen olen ollut maan päällä ja tulen vielä tänne. Tämä elämä on kuin koulu, jossa käymme oppimassa ja työtä tekemässä. Ja minä voin ymmärtää, että jos oikeus ohjaa ja johtaa kaiken elämässä, niin se sama oikeus voi vaatia minulta kärsimyksiä vanhoista elämyksistä. Minä en siis voi syyttää Jumalaa, en elämää ja kohtaloa, että olen semmoinen kuin olen. Olen itse tehnyt itseni semmoiseksi.

Kun ihminen osaa näin ajatella, silloin hänen ei ole niin vaikea uskoa Jumalan puolueettomuuteen ja viisauteen, kuin silloin, jos hän ajattelee, että hänellä on ainoastaan yksi elämä tarjona. Mutta voihan olla semmoisiakin olentoja, ihmisiä, jotka mieluummin ovat materialisteja, eivät usko mihinkään, kuin ajattelisivat tähän suuntaan, ja se olkoon heidän oma asiansa. Mutta me myös tiedämme, että kun ihminen on totuudenetsijä, kun hän pääsee tietoon elämän salaisista laeista, elämän jumalallisesta tarkoituksesta, sen jumalallisesta rakenteesta, silloin hän näkee ja huomaa, että asiat ovat niinkuin ovat esitetyt vanhassa buddhalaisessa ja hindulaisessa käsityksessä, kuten meidänkin elämänymmärryksessämme. Silloin hän näkee ja tietää omasta kokemuksestaan, että ihminen on jälleensyntyvä olento ja että hänellä on oma kohtalonsa käsissään, että hän on oman kohtalonsa herra.

Kun nyt erikoisesti ajattelemme nuoria ihmisiä, niitä jotka eivät kylläkään tiedä ennen olleensa maan päällä, eivät muista mitään, mutta jotka sentään jo nuorina tulevat totuudenetsijöiksi, silloin me vallan hyvin ymmärrämme, että heille on teosofialla aivan erikoinen sanomansa. Teosofialla on sanoma kaikille totuudenetsijöille ja se sanoma on kyllä sama kaikille, mutta nuorille se on aivan erikoinen, se tulee aivan kuin suuremmassa kirkkaudessa ja loistossa, suuremmassa toteutumismahdollisuudessa nuorten luo kuin vanhempien ihmisten luo. Me, jotka kuljemme elämän keskitaivalta tai vanhuudessa, olemme joutuneet elämän pyörteiden keskelle, meidän tehtävämme, kun tulemme totuudenetsijöiksi, on silloin ikäänkuin vapautua enemmän ja enemmän kaikista siteistä, jotka olemme luoneet tietämättöminä itsellemme. Me olemme ihastuneet elämään, kietoutuneet sen pyörteisiin, meille on muodostunut määrätynlaisia käsityksiä siitä, mitkä on oikein ja väärin, meille on muodostunut monenlaisia siteitä ja kun tulemme totuudenetsijöiksi, me huomaamme, että meidän täytyy vapautua semmoisista siteistä, jotka pitävät kiinni meitä maassa, ja oppia tuntemaan semmoinen itsessämme, joka on hyvin kaukana sisässä, salassa. Meidän on ikäänkuin vaikeampi päästä oman itsemme herraksi, vaikeampi sillä tavalla herättää oikein suuri, korkea ja kaunis itsessämme. Vanhempina emme osaa niin täydellisesti muuttua toisenlaisiksi, emme tehdä niin mitättömäksi sitä elämää, jossa olemme; meillä on työ, velvollisuudet; meidän täytyy suorittaa sitä työtä, mikä meillä on, sen sanoo meidän omatuntomme, sydämemme meille. Vaikka näkisimme, että niin ja niin meidän tulee elää ihanteellista elämää, niin seuraavassa silmänräpäyksessä huomaamme, että meillä ovat ne ja ne velvollisuudet, perhesiteet, työ j.n.e. Sitä kaikkea meidän täytyy tehdä edeskinpäin. Emme kykene kaikkea muuttamaan yht'äkkiä. Me olemme siinä asemassa, kuin se vanhanpuoleinen pappismies, joka kerran sanoi minulle: „Olen tullut siihen, että uskon jälleensyntymiseen: en osaa enää uskoa helvettiin enkä

semmoiseen ijankaikkiseen autuuteen, joka alkaisi tämän elämän perästä. Olen tullut semmoiseen käsitykseen, tehnyt semmoisia kokemuksia, että ihminen joutuu kuoltuaan henkimaailmaan. On väärin, mitä kristinuskossa opetetaan, että ihminen nukkuu haudassa, kunnes hänet viimeisenä päivänä herätetään. Olen tavannut henkiolentoja, nähnyt tuttaviani, kun he ovat muuttaneet henkimaailmaan. Minä siis pakosta en voi uskoa siihen kristilliseen maailmankatsomukseen, jota pappina olen pakoitettu opettamaan. Minulla on perhe, joka on minusta riippuvainen, enkä ole oppinut tekemään muuta työtä elämässä kuin saarnaamaan ja suorittamaan kansliatöitä. En jaksakaan enää muuttaa työtä. Oikeastaan minun pitäisi ruveta huutamaan: kaikki on valhetta! Mutta en ole niin kuuluisa pappi, että ihmiset uskoisivat minuun, jos toisella tavalla puhuisin heille, ja minut erotettaisiin virasta, kerjäläissauva olisi minulla edessä, mutta minulla on vaimo ja lapset. En kykene siihen.“

Tämä tapahtui 30 vuotta sitten. Nyt meidän aikanamme, jos pappi tulee vakuutetuksi semmoisesta totuudesta, voi hän puhua siitä, eikä hänen tarvitse niin paljon pelätä. Meidän teosofinen työemme on vaikuttanut osaltaan siihen, että ihmiset ovat vapaampia. Ihmiset eivät enää tyytyisi siihen, että kirkkokunta sortaisi pappia tai muuta ihmistä. Ei se enää oikein kävisi, voisi syntyä opinioni semmoista vastaan. Meillähän on semmoinen pappi täällä Helsingissä, joka usean vuoden aikana on puhunut henkimaailmasta, siitä, että ihminen on kuoltuaan olemassa, eikä se ole herättänyt mitään pahaa mieltä, vaan ihmiset ovat käyneet häntä kuulemassa. Ja täällä on toisiakin, jotka puhuvat henkimaailmasta. Eivät he puhu jälleensyntymisestä siitä syystä, etteivät tiedä siitä mitään, eivät ole osanneet niin paljon tutkia, mutta henkimaailman suhteen on heillä ollut joitakin kokemuksia. Ja niin pappeja kuin ovatkin, he ovat nykyään siksi rehellisiä ja vapaita, että puhuvat siitä, mitä pitävät oikeana. Ja minä luulen, että teosofialla on epäilemättä myös jotain sanomista siihen, että semmoisia ihmisiä on. Ja monessa sivistysmaassa ollaan vielä

paljon vapaampia kuin täällä meillä. Jo ennen maailmansotaa oli eräs päivälehti Englannissa, joka teki tällaisen kysymyksen kaikille lukijoilleen: „mitä on ajateltava jälleensyntymisestä? Onko siinä mitään perää?“ Ja siihen tuli niin paljon vastauksia, että kesti kuukausimääriä sitä pohtiessa. Ja on ilolla nähtävä, että jo lehdissä puhutaan vakavista asioista. Kuinka ihminen, joka ottaa elämän vakavalta kannalta, tyytyisi tavalliseen sanomalehtien ruokaan: niissä puhutaan murhista, sen ja sen kuolemasta, politiikasta y.m. Kuinka semmoinen ihminen, joka tietää, että elämä ei ole riippuvainen minkäänlaisista pikku tapahtumista, tyytyisi sellaiseen! Elämä on aivan toista. Se on sitä, mitä se on, ja se on kuin suuri kysymys meidän edessämme, elämä seisoo aina meidän edessämme ja sanoo: osaatko elää oikein, vai käytätkö aikasi hullutteluun?

Sentähden minun täytyi suuresti iloita, kun huomasin, että eräessä maassa jokapäiväisessä lehdessä keskusteltiin oikein suurella mielenkiinnolla ja vakavuudella sellaisesta asiasta kuin jälleensyntyminen. Ja olen odottanut, koska täällä Suomessa tulee semmoista, koska täällä ihmiset osoittavat vaativansa jotain muuta, kuin mitä lehdet tavallisesti tarjoavat.

Sentähden, kun ajattelemme nuoria ihmisiä ja nuoria totuudenetsijöitä, niin meistä tuntuu silloin niin selvältä, että näille nuorille juuri on teosofialla aivan erikoinen sanoma, sillä he eivät ole vielä kiinni tässä jokapäiväisessä elämässä ja sen pyörteissä. Ja he kysyvät sitä samaa, mitä elämä kysyy meiltä jokaiselta, vaikka me emme vastaa siihen, mutta he kysyvät aivan kuin pakosta, jos ovat totuudenetsijöitä: „mitä minun on elämässä tekeminen?“ He eivät ole nuorina vielä tehneet niin paljon syntiä, että heidän omatuntonsa olisi raskas, eivät ole ennättäneet niin paljon pahaa tehdä, että ajattelisivat: „mitä minun pitää tehdä, jos kuolema tulee eteen, kun minulla on niin paljon omallatunnollani?“ Heillä ei ole sitä kysymystä. Nuoret ihmiset, jotka eivät ole ennättäneet vielä niin paljon pahaa tehdä, seisovat kysymysmerkkeinä elämän edessä; he kysyvät: „mitä voisin tehdä

tässä elämässä; mikä on tämä elämä?” Tietysti hyvin monet nuoret, jotka eivät ole totuudenetsijöitä, eivät itse tiedä näin kysyä; he tyytyvät siihen, että elämä itsessään, olosuhteet, ympäristö, heidän vanhempansa tarjoavat jotain heille: sinun pitää tehdä sitä tai sitä työtä, tulla suutariksi, kuten isäsi, sotamieheksi, tai pitää lukea yliopistossa j.n.e. Olosuhteet tuovat kyllä nuorten eteen tällaisia tehtäviä, ja useimmat tarttuvat niihin ilman muuta ja lähtevät kulkemaan sitä vanhaa latua, jota muutkin ovat kulkeneet, ja heillä on silloin koko yhteiskunnan ja vanhempien hyväksyminen. Mutta älkäämme ajatelko ainoastaan heitä, ja jos heitä ajattelemme, koettakaamme heitä myös vähän ravistaa, etteivät kulkisi niin toisten jälessä. Sillä koska me osaamme terveesti ajatella, jollei nuorina, jolloin aivot ovat hyvässä kunnossa, jolloin ihminen tuntee elävänsä joka suonessa, jäsenessä. Silloin ihminen voi myös ajatella oikein, rohkeasti. Sentähden mielelläni soisin, että nuoret ihmiset kaikki oppisivat ajattelemaan. Ainakin nuoret, jotka luonnostaan ovat totuudenetsijöitä, ajattelevat, kysyvät ihmetellen elämältä: „tätäkö, jota tarjoat, pitää minun tehdä, tämäkö on minun velvollisuuteni elämän edessä?”

Kun nuoret ihmiset kysyvät, mitä varten he ovat tänne syntyneet, tulleet, niin vanhemmat ihmiset aina silloin asettuvat heitä neuvomaan ja nuhtelemaan ja ottamaan heiltä pois kaikkea omaperäistä aloitekykyä. He tulevat niin mielellään pakkopaitojen ja harsojen kanssa ja sanovat: „Niin on sinun elettävä; me tiedämme jo, mitä elämä on, tähän sinun pitää ryhtyä.” Vanhemmat ihmiset tulevat mielellään lasisilmien ja harsojen kanssa, joita he tahtovat asettaa nuorten päälle. Sentähden yksi ja toinen nuori, joka kyllä ehkä jonkin kerran on ajatellut itse jotakin ja kysynyt itsenäisesti, mitä elämä on, melkein häpeää ja kainostuu omaa liika rohkeuttaan, lapsellisuuttaan, ja taipuu vanhojen neuvoihin. Ja ainoastaan kaikista lahjakkaimmat, nerokkaimmat ihmiset ovat osanneet vastustaa, puolustautua ympäristöä vastaan, ovat osanneet sanoa:

„Älkää koskeko minuun. Minun täytyy itse ratkaista oma elämäni, itse keksiä vastaus kysymykseeni, ja minä tiedän sisimmässäni, että sen vastauksen voin löytää, tunnen, että on olemassa vastaus juuri minua varten.“

Nyhtän teosofian sanoma näille nuorille on se: muistakaa, te nuoret, että ihminen on jälleensyntyvä olento ja että koko elämän kaikkeuden takana, ilmenneen elämän takana, on aina se yksi ainoa elämä, joka on täydellinen, joka on itse täydellisyys, itse elämä, jumaluus kaiken takana ja kaikessa. Siis koko tämä ilmennys kaikissa sen eri osissa, muodoissa, on ehdottoman täydellisyyden ja jumaluuden ilmennystä. Voiko olla mitään epätäydellistä? Ei voi olla mitään epätäydellistä. Joka hetki kaikki on täydellistä, koska ei ole muuta kuin yksi ainoa Jumala, yksi suuri, ihmeellinen elämä kaiken takana ja kaikessa. Kaikki on joka hetki täydellistä, ehdotonta harmoniaa, ehdotonta oikeutta. Mutta ihmiset ovat tästä epätietoisia ja tietämättömiä, ja he ovat tietämättömiä sentähden, että he ovat tiellä vaeltajia ja katselevat kaukaista päämäärää ja huomaavat, etteivät ole siihen päämäärään saapuneet. Heidän sisässään vallitsee sentähden ihmeellinen ristiriita, konflikti, koska he eivät ole tulleet päämäärään, vaan ovat tunteneet kulkevansa tiellä. Jokainen ihminen on tästä vaistomaisesti tietoinen.

Mutta miten on silloin ymmärrettävä tuo, että kaikki on joka hetki täydellistä? Kuinka se on ymmärrettävä ihmisten suhteen? Jumalan kannalta, absoluuttisen elämän kannalta kaikki ilmennykset ovat täydellisiä silloin, kun ne täyttävät tarkoituksensa. Ihmisten, yksilöiden ristiriitainen tunne, että ovat epätäydellisiä, johtuu siitä, etteivät he ole päässeet kiinni omasta tarkoituksestaan, sillä jos ihmisyksilö pääsee kiinni omasta sekä elämän tarkoituksesta ja elää sen tarkoituksen, silloin hänessä ei ole ristiriitaa, silloin hän täyttäen tarkoituksensa on suhteellisesti täydellinen; hän silloin tekee sen, mitä elämä häneltä vaatii. On muutamia semmoisia yksilöitä, jotka ovat suhteellisesti täydellisiä sentähden, että he täyttävät tarkoituksensa.

Elämä on kuin suuri puu, ja siinä puussa on oksia ja lehtiä. Jos sanomme, että kansat ja rodut ovat oksia ja lehdet ovat yksilöitä, niin sanomme, että muutamat yksilöt ymmärtävät puun salaisen elämän olevan siinä, että se kukkii, sillä siinä on sen elämisen jatkuminen. Elämänpuun kukka, ruusu, elämän ristinpuun ruusu on sen tarkoitus. Jokaisen yksilön pitäisi tulla siksi, kukaksi, miksi hän on aijottu. Jokainen yksilö on aijottu kukaksi eli ruusuksi. Jokainen yksilö saa elämäntehtävän eli tarkoituksen, ja vaikka toiset katsoisivat, että hän on epätäydellinen, on hän silti täydellinen, jos hän puhkeaa kukkaan, jos hän omassa persoonallisuudessaan puhkeaa ruusuksi. Kun ihminen syntyy tänne, hän ottaa kuin taivaallisen siemenen mukanaan, ja jos hän antaa sen taivaallisen siemenen siinä maaperässä, missä hän on, itää ja kasvaa kukkaan, silloin hän on saavuttanut sen, mitä voi saavuttaa siinä elämässä, ja silloin hän on suhteellisesti täydellinen, elämän kannalta täydellinen, sillä sitä Jumala odottaa häneltä.

Sentähden sanovat viisaat: älkäämme asettako toiselle vaatimuksia, sanoko, että semmoinen ja semmoinen sinun pitäisi olla, vaan koettakaamme nähdä, millä tavalla me voimme puhjeta kukkaan, mikä on meidän koko maailmalta salattu, mutta Jumalalta tietoinen, tehtävämme. Se olkoon kysymyksenä meillä. Semmoinen kysymys on vaikea tehdä, kun ihminen on vanha. Me voimme kyllä päästä siitä selville, nähdä hengessämme, kyllä ymmärtää silmäillessämme taaksepäin pitkin elämää, mikä olisi ollut elämäntehtävämme. Kuka ties olemme sen täyttäneet, mutta jos emme ole sitä täyttäneet, niin me voimme kyllä nähdä luodessamme katseemme taaksepäin, mikä olisi ollut meidän elämäntehtävämme, mutta se jäi seuraavaan kertaan.

Toista on, kun olemme nuoria. Nuoruus on paljon vastuullisempi kuin myöhempi elämä. Nuoruus on juuri se aika ihmisen elämässä, jolloin elämä kysyy häneltä vakavasti: tiedätkö oman tehtäväsi ja aijotko sen täyttää? Nuoruus on se aika, jolloin ihminen voi päästä ja tahtoo päästä siitä tietoon ja jolloin hänellä

on mahdollisuus sen tehtävän suorittamiseen. Nuoruus ei ole ainoastaan ihmeellinen sentähden, että se on runollinen, että tunne on herkkä, sydän hyvä ja pää selvä, että silloin voi rakastaa, iloita ja nauttia, että elämä näyttää sadulta, että elämä on kuin suuri seikkailu. Se kaikki on totta, mutta sen ihmeellisyys on ennen kaikkea siinä, että ihminen silloin voi päästä tietoon siitä, mikä on hänen tehtävänsä elämässä, oli se kuinka pieni ja vähäpätöinen tahansa, ja silloin hän voi alkaa suorittaa sitä tehtävää.

Sentähden Jumala, suuri elämä, joka kerta, kun syntyy ihminen tänne maailmaan, heittää hänen eteensä tuon kysymyksen: tahdotko sinä nyt elää oikein, täyttää tehtäväsi, minkä sinulle annan; tahdotko nyt, että sinun elämäsi olisi täydellinen, sopusointuinen, ihana?

Se on kysymys nuorten edessä, ja nuori ihminen voi saada vastauksen. Kuta lahjakkaampi hän on, sitä merkillisempi on vastaus, sitä enemmän se vaatii häneltä silloin kieltäymystä, itsenäisyyttä, lujuuutta, kun hänen ympäristönsä hyökkää häntä vastaan ja koettaa kääntää häntä tieltä pois, sillä se kuuluu myös asiaan, se on elämän koulua. Heti, kun hänessä elämä herää, hänen ympäristönsä tahtoisi tappaa tuon elämän. Mutta meidän on pidettävä kiinni, kun olemme nuoria., sisäisestä näkemyksestä, meidän on ymmärrettävä, että siinä, meidän sisimmässä ikävässämme ja kaipuussamme puhuu Jumalan, elämän ääni. Sitä älkäämme pettäkö, sitä enemmän kuulkaamme kuin ihmisiä. Jokaisen nuoren ihmisen edessä on kysymys: valitse joko maailman hyväksyminen ja se, että kaikki koettavat sinulle tietä tasoittaa tavalla tai toisella ja samalla, että petät sisimpäsi, tai valitse sisäinen Jumalasi, oma ihanteesi, sisin kaipuusi ja ikäväsi ja ajattele: „kaatukoon tai sortukoon, minä kuljen eteenpäin Jumalan ääntä kuullen. Tuli kuolema, kärsimys tai mikä tahansa, minä teen, mitä tulee tehdä, mitä sisimmässäni tunnen, että täytyy tehdä.“

Ja miksemme me vanhemmat ihmiset voisi tulla niin viisaiksi joskus tulevaisuudessa, että ikäänkuin siunaamme nuoria silloin, kun he aloittavat jotain uutta, kun kulkevat toisia teitä, kuin mitä me olemme kulkeneet. Emme ole asetetut tuomitsemaan, vaan anteeksiantajiksi, anteeksi pyytäjiksi, siunaajiksi. Meidän pitäisi kaikilla hengen voimilla auttaa heitä salassa. Hyvä on ainakin vielä meidän aikanamme ja oloissamme, että maailmassa on vastustusta nuorille, vaikeuksia edessä; eivätkä he muuten miehiksi tulisi. Mies on semmoinen ihminen, joka voittaa vaikeudet ja vastukset, oli hän miehen tai naisen ruumiissa: jos hän voittaa elämän, silloin hän on todellinen, positiivinen ihminen.

Mutta on myös turhia vaikeuksia, turhaa surua ja heikkoutta, ja sitä me ihmisten kesken voisimme välttää. Nuoren ihmisen pitää ymmärtää: että jos hän kulkee omaa pyhintä, sisäisintä, omaperäisintä tietään, silloin kaikki menestys myös hänen käsissään; silloin ihminen juuri kohoaa ja nousee kohtalonsa herraksi, kun hän lähtee kaksintaisteluun ja otteluun koko ilmenneen elämän kanssa, ja silloin hän kutsuu luokseen menestymisen voimat, elämänhenget. Pelkurit, epäilijät eivät koskaan voita, ainoastaan hän, jossa usko on, joka on rohkea ja luja, joka uskoo itseensä, jolloin se itse, johon hän uskoo, on juuri hänen jumalallinen itsensä. Joka niin uskoo, hän olkoon varma voitosta ja menestyksestä, hänen pitää puhjeta kukkaan, tulla ruusuksi elämänpuuhun.

Sentään me voimme antaa nuorille ihmisille muutamia semmoisia pieniä neuvoja, eväitä matkalle, että he ymmärtäisivät joissakuissa yksityiskohdissa, miten menetellä. Me voimme antaa heille muutamia neuvoja, jotka luultavasti vaistomaisesti ovat heidän tiedossaan. En tahdo pitkälti puhua, mainitsen lyhyesti kolme tämmöistä neuvoa, viisasta ohjetta elämän tiellä. Ne ovat yhtä hyvin vanhoille, mutta nuorten mieleen niiden pitäisi painua.

Ensimmäinen: opi ensin hillitsemään kieltäsi; älä puhu turhia, älä kehuskele, älä jaarittele, älä ole paha. Kaikki suuret

miehet ja naiset, jotka ovat elämässään jotain saavuttaneet ja menestyneet, ovat aina osanneet hillitä kielensä, etteivät ole puhuneet muuta, kuin mikä on oikein, totta, lempeää ja kaunista.

Toinen: opi hillitsemään oma ruumiisi, ettet ole riippuvainen ruuasta ja juomasta; et saa tulla ruuan ja juoman orjaksi. Sinun tulee saada nuorena oma ruumiisi käsiisi, että se voi kestää, olla kauan ilman ruokaa ja tyytyä mihin ruokaan tahansa. Siksi on jokaisella nuorella hyvä olla semmoinen periodi elämässä, jolloin hän on askeetti ruuan ja juoman suhteen. Jos ihminen tahtoo elämässään menestyä, silloin hänellä täytyy olla valta oman ruumiinsa yli.

Kolmas: älä koskaan ajattelekaan, että sinulla olisi sukupuolinen luontosi mitään nautintoa varten. Muista, että juuri sukupuoliseen luontoosi sisältyvät elämän suurimmat salaisuudet, ihmeellisimmät voimat. Jokainen ihminen, jolla on taikavoimia, joka on suuria saavuttanut yliaistillisessa maailmassa tai yliluonnollisissa kyvyissä, hän on kieltäytynyt sukupuolisesti paljon. Hän on poistanut mielestään sen ajatuksen ja käsitteen, että sukupuolivoima olisi nautintoa varten. Hän on ymmärtänyt sen jo nuorena, niinkuin nuorten tulee ymmärtää, että sillä on omat pyhät tarkoituksensa, siinä voimassa on elämän luova voima. Ja jos ihminen ajattelee toveruutta, rakkautta ja perhettä elämässä, silloin hän ajatelkoon näin sukupuolivoimansa suhteen: „se on ainoastaan sille, jota kerran tulen rakastamaan; sitä varten sen säilytän.“ Oli hän mies tai nainen, hänen tulee olla puhdas. Ja jos hän taas ajattelee, että hänen työnsä voi vaatia häneltä, että hän ei ajattelekaan perhe-elämää tai mitään semmoista, silloin hän ajatelkoon sukupuolivoiman suhteen: „tämä on minun Jumalalleni; koko minun olemukseni on Jumalalle.“ Ja silloin hän on puhdas ja säilyttää puhtautensa.

Kun nämä kolme kultaista neuvoa nuori totuudenetsijä pitää mielessään muistaen niitä noudattaa, silloin hän varmasti kulkee omaa ihmeellistä tietään eteenpäin, varmasti voittoon ja menestykseen.